

POSTANOWIENIE

Dnia 25 stycznia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec (przewodniczący)

SSN Bogusław Cudowski

SSN Zbigniew Myszka (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku M. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o wznowienie postępowania,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 25 stycznia 2012 r.,

zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego [...]

z dnia 19 października 2011 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 19 października 2011 r. Sąd Apelacyjny III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił skargę ubezpieczonego M. N. o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem tego Sądu z dnia 25 maja 2011 r., oddalającego apelację ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w B. z dnia 5 października 2010 r., oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w B. z dnia 18 grudnia 2009 r. w sprawie wymiaru składek na społeczne i ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy (pkt I postanowienia), a także oddalił wniosek o

wstrzymanie wykonania wyroku tego Sądu z dnia 25 maja 2011 r. (pkt II postanowienia).

W uzasadnieniu Sąd Apelacyjny wskazał, że skarżący oparł skargę na podstawie określonej w art. 403 § 2 k.p.c., podając jako nową okoliczność w rozumieniu tego przepisu fakt otrzymania przez organ rentowy wniosku ubezpieczonego o stwierdzenie nieważności decyzji ZUS będącej przedmiotem rozpoznania przez Sąd Apelacyjny. W ocenie Apelacyjnego tak ujęta podstawa oznacza, że skarga nie została oparta na ustawowej podstawie wznowienia, ta bowiem w sprawie nie zachodzi. Nowe okoliczności faktyczne lub środki dowodowe, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, to takie fakty, z których strona nie mogła skorzystać w postępowaniu prawomocnie zakończonym. Natomiast „wykrycie”, o którym mowa w art. 403 § 2 k.p.c., odnosi się do okoliczności i dowodów w poprzednim postępowaniu w ogóle nieujawnionych i wówczas nieujawnialnych, bo nieznanymi stronie. Fakty ujawnialne, czyli te, które strona winna znać, nie są objęte hipotezą tego przepisu. Zatem w sprawie nie może być mowy o „wykryciu” wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji organu rentowego, ponieważ wniosek ten - jako sporządzony przez wnoszącego skargę - był mu znany uprzednio. Fakt jego otrzymania przez organ rentowy nie może być zatem uznany za nową okoliczność w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c. Wobec tego skarga podlegała odrzuceniu na zasadzie art. 410 k.p.c. Jednocześnie na podstawie art. 388 § 1 k.p.c. *a contrario*, Sąd oddalił jako niezasadny wniosek ubezpieczonego o wstrzymanie wykonania wyroku z dnia 25 maja 2011 r.

W zażaleniu na to postanowienie skarżący domagał się jego uchylenia w punkcie I, a także wznowienia postępowania zgodnie z żądaniem skargi, podtrzymując stanowisko, że „stwierdzenie nieważności decyzji ZUS-u jest okolicznością faktyczną, która mogłaby mieć istotny wpływ na wynik sprawy toczącej się przed Sądem Apelacyjnym”. Wnoszący zażalenie wskazał, że w „dniu 29 czerwca 2011 roku powód powziął wiadomość, iż do ZUS-u w B. wpłynął wniosek datowany 10 maja 2011 r.” o stwierdzenie nieważności decyzji organu rentowego będącej przedmiotem rozpoznania przez Sąd Okręgowy w sprawie VI U ..../10 i Sąd Apelacyjny w sprawie III AUa ..../10, „wysłany zwykłym listem w dniu 24 maja 2011 roku”. Wniosek ten, zdaniem wnoszącego zażalenie, „ma istotne

znaczenie dla rozstrzygnięcia tych spraw, albowiem wskutek stwierdzenia nieważności decyzji ZUS-u, a będących przedmiotem postępowania przed w/w Sądami postępowanie sądowe należałoby umorzyć jako bezprzedmiotowe”. Wobec tego postępowanie przed Sądem Apelacyjnym powinno zostać zawieszona do na podstawie art. 177 § 1 k.p.c. do czasu prawomocnego zakończenia postępowania w sprawie o stwierdzenie nieważności decyzji organu rentowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest nieuzasadnione, ponieważ Sądy obu instancji, a także Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 25 stycznia 2011 r., II UK 287/11, oddalającego oczywiście bezzasadną skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 25 maja 2011 r., III ... /10, podkreśliły, że wnoszący zażalenie nie wniósł odwołania od ostatecznej decyzji ZUS z dnia 10 listopada 2009 r. o objęciu go tytułem ubezpieczenia społecznego osób prowadzących pozarolniczą działalność w okresach od 1 stycznia 1999 r. do 12 czerwca 2000 r. oraz od 1 kwietnia 2003 r. do 31 grudnia 2004 r., ani odwołania od decyzji KRUS z dnia 28 sierpnia 2009 r. o wyłączeniu go z ubezpieczenia społecznego rolników w okresie od 1 kwietnia 2003 r. do 31 grudnia 2004 r. Brak zaskarżenia wymienionych ostatecznych decyzji wyklucza ich skuteczne wyeliminowanie z obrotu prawnego w trybie „unieważnienia” decyzji o podleganiu ubezpieczeniu społecznemu osób prowadzących pozarolniczą działalność lub wyłączeniu z ubezpieczenia społecznego rolników, których ubezpieczony, aktualnie wnoszący zażalenie, nie zaskarżył w sposób prawem przewidziany (art. 477⁹ k.p.c.).

Powyższe oznaczało, że uzyskanie wiadomości przez wnoszącego zażalenie o wpływie jego wniosku o wszczęcie postępowania w sprawie „stwierdzenia nieważności decyzji ZUS-u będącej przedmiotem rozpoznania przez Sąd Okręgowy w B. w sprawie VI U .../10”, która została prawomocnie osądzona wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 25 maja 2011 r., III AUa .../10, w której Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia do rozpoznania oczywiście bezzasadnej skargi kasacyjnej, nie stanowi okoliczności faktycznej, „która mogłaby mieć istotny wpływ na wynik sprawy toczącej się przed Sądem Apelacyjnym” w rozumieniu art. 403 §

2 k.p.c., którego zarzutu naruszenia wnoszący zażalenie nawet nie sformułował w jego treści. W konsekwencji Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.